

Ordføreren for forslagsstillerne (Ebba Strange) (SF):

Jeg skal på forslagsstillernes, SFs, vegne takke for den omfattende sympati, som dette forslag er blevet mødt med, og jeg skal knytte nogle kommentarer dels til ministerens, dels til nogle af ordførernes indlæg.

Denne ret omfattende sympati tager jeg som et udtryk for, at vi muligvis kan komme videre med forslaget. Selvfølgelig kan vi ikke komme videre i denne samling, men der er jo da mulighed for at tage problemet op igen. Det er beklageligt, at så mange mener, at de har så forfærdelig lidt økonomisk at have denne sympati i. Fru Grethe Philip beder os i socialistisk folkeparti om at arbejde lidt mere realistisk, at gå ind i nogle realistiske forhandlinger i stedet for at fremsætte ideelle forslag, der nærmest har karakter af programerklæringer. Dertil vil jeg sige, at det er min erfaring, at nogle af de ting, vi er kommet med for år tilbage, og som egentlig var programerklæringer, men som er blevet fremsat gang på gang, alligevel efterhånden vinder en vis tilslutning, og at det også kan have sin funktion at fremsætte ting, der har programmatisk karakter. Endelig er det jo udtrykkeligt et forslag til folketingsbeslutning, vi har fremsat, og ikke et nøje gennemarbejdet lovforslag.

Jeg bliver selvfølgelig ikke så afskrækket af de 1,3 mia kr., socialministeren sagde det ville koste, som fru Grethe Philip bliver, og det skyldes, at jeg mener, vi prioriterer udgifterne forkert i dette land; jeg mener virkelig, at udgifter i forbindelse med børn burde opprioriteres. Fru Grethe Philip ved også, hvor meget vi har diskuteret hele spørgsmålet om daginstitutioner, hvor vi heller ikke er enige. Så kan man kalde det realisme eller ej, men vi har nok en lidt forskellig opfattelse af, hvor vi gerne ville igennem med nogle andre realiteter end dem, vi er vidne til til hverdag. Men selvfølgelig er vi i SF villige til at gå ind i nogle konstruktive forhandlinger, der ikke siger, at det lige præcis er alt det her, vi skal have opfyldt på én gang, men vi vil gerne være med til at sætte en udvikling i skred, der peger i den retning, som vi her har lagt frem.

Så sagde ministeren, at man fra regeringens side ville afvente arbejdet i børnekommissionen, fordi ministeren mente, at der var mange ting, der skulle ses i en sammenhæng, før man kunne tage stilling til dette forslag, og hr. Ty-

roll var inde på lidt af det samme. Jeg kan da kun erklære mig helt enig i, at dette her ikke løser alle børnenes problemer, det løser heller ikke alle børnefamiliernes problemer, og det løser da fremfor alt slet ikke vores kønsrolleproblemer. Så naiv er jeg ikke, at jeg tror det. Men jeg tror, at det, hvis det blev gennemført, ville være med til at give børn bedre startvilkår i tilværelsen, og det ville være med til at skabe den holdningsændring, der, hvad hr. Tyroll var inde på, er en forudsætning for, at det her skal få den virkning, som vi ønsker.

Fru Alice Hedegaard var lidt betænkelig ved, om fædrene kunne passe hus og børn, og der er andre, der inden behandlingen her har spurgt mig, hvor mange fædre jeg mente der ville udnytte muligheden for at få barselorlov. Der er jeg stadig væk ikke naiv. Jeg tror ikke, det vil blive udnyttet vældig meget i starten, for vores drenge er ikke opdraget til at passe hus og børn. Men jeg tror, at når vi giver dem muligheden, vil det udvikle sig efterhånden. Jeg tror, vi alle sammen kender flere unge fædre i dag, der er parate til at tage et slæb med at passe hus og børn, end vi kender eksempler på det fra vores egen generation; det kør jeg da i hvert fald.

Jeg tror som sagt, at denne mulighed kan være med til at fremme den tendens.

Så er de svenske forhold blevet nævnt et par gange. Når vi fra SFs side ikke har fremsat et forslag, der er identisk med det svenske, er det, fordi det svenske bygger på frivillighedsprincippet, altså man giver i alt 7 måneder, og dem må man så dele, som man har lyst til, og som man bliver enige om. De tilbagemeldinger, vi har fået fra Sverige, går ud på, at det kun er 1 eller 2 pct. af fædrene, der deltager i de 7 måneder, altså at mødrene tager dem alle sammen. Det har selvfølgelig meget at gøre både med forholdene på arbejdsmarkedet og med den kulturtradition, vi har, hvor fædre traditionelt ikke føler, at de magter det store arbejde, det er at passe hus og børn.

Derfor har vi foreslået, at de tre måneder skal falde væk, hvis ikke faderen tager dem. Det vil altså sige, at hvis en familie vil have gavn af dem, må han tage dem. Derfor ligger der selvfølgelig en vis tvang i det, men samtidig indeholder det altså det, at alle i hvert fald har ret til de 6 måneder, og det synes vi også er en stor fordel. Vi er nemlig også helt sikre på, at hvis vi skal modarbejde den diskrimina-